Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 21 Říjen 2008 04:00

(rozhovor s písničkářkou Danou Houdkovou)

Jsou lidé, které potkám, a doslova mi protečou mezi prsty. Na druhé straně jsou lidé, kteří mě při prvním setkání doslova udeří do očí. Mezi ty druhé patří **Dana Houdková**, autorka, kytaristka a písničkářka. Dana hraje buď sama, nebo v trojici, která si donedávna říkala Stejná krev. Krom Dany tvoří trojici
Helena Marková
, hrající snad na všechny dechové nástroje a
Marcel Jakubovie
, hrající na perkuse a občas i zpívající.

Ve škále dívek s kytarou nemám pro Danu Houdkovou škatulku. Dana je solitér, který představu něžné a lehce smutné písničkářky zasouvá někam dozadu. Vyniknou zejména Daniny texty. Jsou plnokrevné, plné střelného prachu dost často na téma muži a ženy, ale bez laciných klišé a vulgarismů. Takové texty skládá člověk, který prožil, spoustu věcí pochopil a zdánlivě jen na druhé pohlaví štěká, ale právě proto, že pochopil, i miluje. Do Daniných textů je třeba dozrát a jsou lidé, kterým se to nepodaří nikdy. O ženách říkají muži, že nemají smysl pro humor. Dana Houdková je jednou z těch, která toto dogma, pronášené většinou naprostými suchary či rádoby baviči, vyvrací. Nejde jen o texty, u nichž se publikum řehtá, ale i o Daniny výrazy, grimasy i pohyby. Jenže ona to není jen bohapustá legrace, ony jsou ty písně krásné i hudebně, a s Daninou malou kapelou vyniknou dvojnásob. Dana Houdková a Ondřej Ládek - Xindl X jsou pro mě představiteli mladých interpretů zpívajících moderním jazykem o lidech a pro lidi, kteří vnímají a naslouchají. Z uvedených důvodů jsem Danu Houdkovou pozval na letošní festival FOLKomín a poté jsme se sešli i v pěkné dejvické kavárně se zajímavým názvem Alibi. Tohle je jen pár vět z našeho mnohahodinového povídání:

Dano, jak se ti hrálo na FOLKomínu?

No, co mám říct. Nejlíp, úplně nejlíp. (Smích)

Tváříš se tak, že bych ti i věřil. Proč už nejste Stejná krev?

Protože jsme zjistili, že Helenka Marková je RH B plus.

Vy máte před koncertem krevní testy?

Ne, my se vysáváme. (Smích)

Najdou se lidi, kteří tvé písně moc neberou?

No, spíš mi přijde, že se lidi dobře baví, možná, že jsou z toho i rozpačitý a trochu se sami styděj. Nemám ale moc negativních reakcí, což mě trochu překvapuje. Myslela jsem si, že to bude horší. Je ale pravda, že úplně nejhorší texty nehraju na koncertech.

To mě zajímá, písničky, které nehraješ bych si rád poslechl.

No, a jak to chceš udělat?

To nevím, ale proč jsou nejhorší?

No, mezi ně patří například píseň *Blues popletené jeptišky*. Já nechci, aby skupiny lidí, pro které hraju, z toho měly nepříjemné pocity.

Aha, kdyby tam v publiku byla třeba jeptiška, tak by ses jí nechtěla dotknout. Spíš mi připadá, že některými písničkami šiješ do mužů. Máš nějaké mužské negativní reakce, nebo slyšíš, že jsi feministka, nebo nějaký jiný podobný nesmysl?

Ano, i takový podobný nesmysl jsem slyšela. Dokonce jsem slyšela, že jsem sexuální deviant,

rebelka a feministka od poroty na Portě v Řevnicích v čele s Františkem Nedvědem.

Mně spíš připadá, že někteří lidé nechápou tvé texty, například ten o čokoládě?

To máš pravdu. Je to zvláštní, ale líp mé texty chápou lidi, kteří mě znají. Pak je problém v lákání nových fanoušků. Na druhé straně máme profil na Bandzone a tam lidi reagují úžasně. Jsou to lidi, kteří tam zabrousí náhodou.

Takže máš své stálé publikum?

Ano, asi pět lidí (Smích).

Na tvém mailu jsem viděl Švejka a teď manželé Homolkovi, proč taková volba?

Já jsem staromilec a na těchto věcech jsem vyrostla, na Greenhorns, Čochtanovi a na Cimrmanech.

Zažila i takové to depresivní dívčí pubertální písničkářské období, nebo tě to minulo?

Já jsem byla pořád školáček, a pak jsem hned v sedmnácti otěhotněla, takže mě to minulo.

O tomhle jsi neskládala?

Myslíš o tom otěhotnění?

To ne, spíš o pocitech.

Ale jo, kolem patnácti jsem takovou píseň složila, ale ta už je dnes nereprodukovatelná.

Kolik máš dneska svých hratelných písní?

Počítala jsem je, je jich kolem pětapadesáti.

V kolika letech jsi prvně vylezla na jeviště s kytarou?

Před pěti lety, když mi bylo třicet let.

Vážně? Co do té doby?

Vlastně ne, hráli jsme na festivalu Folková kytička, kde jsme se umístili. Byla jsem tam s Luckou Minaříkovou, ta mi pískala na píšťalku a zpívala, a pak tam byl Dan Vojník. Říkali jsme si kapela Nahonem.

Ale proč ses do toho naplno pustila až ve třiceti?

Tenkrát mi hodně pomohl kamarád David Pokorný. Tak dlouho do mě šil a říkal, že mý písničky jsou opravdu dobrý, až jsem to zkusila.

Kdes je hrála, v partě a v hospodě?

Přesně tak, na třicátý narozeniny jsem si pozvala příbuzný a přátele a ti mě přesvědčili.

Jak ses dala dohromady s Marcelem Jakubovie a Helenou Markovou?

Helenka je nový přírůstek do kapely a Marcela jsem potkala kupodivu v hospodě a jeho první kredit byl, že byl opravdu pěknej chlap. (Smích)

To snad je pořád, aspoň podle diváček?

No, už je ostříhanej. Ale krom toho hrál výborně na bubínek, na djembe, a dohromady nás dal náš harmonikář Honza Václavík, pak odešel, přišel nový Honza, Honza Průcha, a když tenhle Honza odešel, a přišla Helenka z čistého nebe, teda Marcel ji objevil v kapele, ve které jeden čas hrál. Napřed jí dal své nahrávky a ona řekla, že s ním hrát nebude, ale pak jí dal moje? To tam nedávej! (Smích)

Ale Dano, pětapadesát písniček, to už je na desku?

No, možná i na víc.

No, alespoň na jednu. Uvažuješ o tom?

Ano, už máme sponzoring, moji úžasnou přítelkyni Marušku Vlčkovou, a počítá se, že začneme natáčet letošní podzim, no uvidíme.

Kolik máš koncertů?

Jednou měsíčně hrajeme vždycky, a přes léto, kdy byly festivaly, jsme si zahráli i sedmkrát za měsíc.

Vím, že učíš zpívat lidi, kteří zpívat neumějí. Můžeš o tom něco říct?

No, jde o lidi, kteří umějí zpívat, jen o tom nevědí.

Jak to děláš, sama nebo s někým?

Dělám to s Maruškou, ženou mýho bubeníka. A jak to dělám? Přijď na kurz zpívání.

Mě byste asi neodhalili. Kdyby se čtenáři chtěli přihlásit, kde to mají udělat?

V současnosti naše kapela, kde máme odkaz, mění web, takže lepší je přímý kontakt na stránky http://www.konecnekreslím.cm/

Loňského roku jsem fascinovaně zíral na děvčata zpívající na věži v Telči a ještě jsem netušil, že jsou to tvé žáčky. Stalo se ti někdy, že jsi nějakého zpěváka neodhalila?

Když to někdo vzdá, nedá se nic dělat, ale když někdo chce, zazpívá si ve sborovém zpěvu trojhlasou latinskou kantátu.

Hrála jsi někdy divadlo?

No, jéje. Hrála jsem se středověkým divadlem, které se jmenovalo Dutý to sud, středověkou frašku, a v poslední době ve spolku Llana 8 hru jménem "Z Karlína do Bratislavy parníkem

Llana 8 za 365 dní" od Egona Ervína Kische, Emila Arthura Longena a Jaroslava Haška.

Tak moc děkuji za rozhovor.